

tinget forfaste denne Grund? Vi have jo saa ofte beklaget, at de lavere Stillede i Samfundet giste sig for hurtigt, og jeg beklager det ogsaa. De statistiske Tabeller, vi have liggende for os, vise netop, at det er i ikke ringe Grad Tilfældet, idet der er 22 til 25 Procent, der giste sig under 25 Mars Alderen, hvilket ikke er Tilfældet i de andre højere Samfundsklasser. Det maa beklages. Men maa man da ikke finde det i sin Orden, naar en Mand, der har en lille Kapital, tager disse Forhold i Betragtning. Ogsaa jeg tror, at man ikke skal være altfor sentimental i den Retning. Endvidere kunde den høitærede Minister slet ikke forstaa, at der var Tale om at vælte Byrden over fra den mere Velhavende til den mindre Velhavende. Det ligger dog nær for Haanden. Thi det er klart, at de rige Folk vistnok sjældnere komme i Trang end de, der ere i mindre Aar, og ligeledes er det dog sjældent, at rige Forældre gjøre sig saa bære og blanke, at de ikke kunne faae deres Udkomme. Denne Paragraf vil hverken ramme den rige Grosserer eller Godseieren. Det vil den rigtigst ikke, men — lad mig sige det rent ud — jo længere vi staa nede mod Fattigvæsenet, des mere vil den ramme. Derfor er det, at jeg siger, at det kan se ud, som om man vil vælte Byrden fra den mere Formuende over paa den mindre Formuende. At det ikke har været Tanken, har jeg allerede erklæret, at jeg ikke tror. Thi ganske vist, den Tanke, den ærede Minister udtalte, at Børnene vilde vælte Forsørgelsespligten fra sig for Forældrenes Bekommende, er vel egentlig Ophavet til selve Paragrafen. Det negter jeg ikke; men jeg tror ikke, at man for disse smaa Misbrugs Styld skal komme med en Paragraf, der vil have langt flere Misbrug til Følge. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Det. Hansen) mente, at, naar vi fik Opholdskommunen til Forsørgelseskommune, saa kunde Danmark blive et sandt Elystium, et sandt Himmerige for Bagabonder, og han udmalede Billedet med krasse Farver; thi han sagde, naar en saadan Bagabond var kommen paa en Fattiggaard i en Kommune, og han ikke syntes om at være der længere, saa vandrede han over til en anden Kommune og blev forsørgelsesberettiget der. Men lige strax efter tilspøiede det ærede Medlem, at han syntes, at det var en stor Uret at, fordi en Mand i Diebliffet havde Ophold i en Kommune, skulde han være forsørgelsesberettiget der. Hvorledes de to Udtalelser kunne harmonere, forstaaer jeg ikke. Det har naturligvis været min Tanke, at, hvor en Mand blev trængende, der skulde han være forsørgelsesberettiget. Hvorledes det kan forenes med, at han skal kunne vandre fra Fattiggaard til Fattiggaard, skal jeg overlade til det ærede Medlem at forklare. Jeg har som sagt ment, at der, hvor han blev trængende og fik Hjælp, der skulde han høre til, og skulde ikke kunne vandre, hvorhen han fandt for godt. I Dvrigt vilde det vistnok blive et daarligt Elystium for Ba-

gabonderne, naar de saaledes skulde vandre omkring. I det Hele taget syntes det ærede Medlem at have meget urimelige Tanker om Udvandringen. Han sagde saaledes, at det var de daarligste Individider, der vandrede ud, i al Fald for det Meste, om end ikke altid, hvorimod det ærede Medlem lige over for sagde, at det var de bedste, der udvandrede. Jeg tror, at dette Sidste kommer Sandheden nærmere, medens jeg dog ogsaa tror, at det afviger lidt derfra; men i al Fald kommer det Sandheden nærmere, end hvad der blev sagt af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds; thi naar det ærede Medlem s. Ex. vil se sig om i Kjøbenhavn og se paa de mange rige Herrer, som her findes, saa vil han komme til at se, at mange af dem ere indvandrede, enten de selv, deres Fædre eller deres Bedstefædre. (Det. Hansen: De ere ikke paa Fattigvæsenet). Nei, de ere ikke paa Fattigvæsenet, men det ærede Medlem mente, at det var de Ringeste, der indvandrede; altsaa have disse Ringe havt ganske godt Held med sig, naar de have kunnet skabe sig en saadan Fremtid. Det ærede Medlem kom endvidere med den urimelige Tanke, at det ikke kunde siges at være godt, at der fandt Indvandring Sted, selv om den Indvandrede var arbejdsfær, thi saa skubbede han en anden Arbejdsfær ud og skubbede ham over paa Fattigvæsenet. Nei, en saadan Stubben ud er virkelig altfor theoretisk, saaledes gaar det ikke til i den virkelige Verden, at fordi En vandrer ind, skubbes en Anden ud; thi Arbejdskraften er ikke saaledes fordelt, at der ikke kan være Brug for flere Arbejdere, end der er, og at, naar der kommer flere, saa skal nogle absolut skubbes over paa Fattigvæsenet. I det Hele forekommer det mig, at det ærede Medlems Tale var saa modsigende og saa overdreven, ja, som det ærede Medlem her overfor sagde, saa radikal, at jeg nu skal lade den ligge. I det Hele taget er der kun anført for at forlænge Forsørgelsesfristen fra 5 til 15 Aar eller rettere gjøre Fødestedet til Forsørgelseskommune, at Kjøbstæderne ere overbebyrdede, og dernæst Bekvemmelighedshensyn. Bekvemmelighedshensynet lader jeg ligge; thi det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (M. Jensen) har vist, at jo længere vi gjorde Fristen, desto større Ubequemmeligheder fulgte deraf. Der bliver da kun tilbage Hensynet til Kjøbstæderne, navnlig de større Kjøbstæders Overbebyrdelse; men ser jeg nu hen til Kjøbenhavns Kommune, saa stiller Forholdet sig saaledes, at Kjøbenhavns Kommune har en Fattigbyrde efter de sidst forelagte statistiske Tabeller af 337,000 Rb.; Forholdet er altsaa omtrent som 1 til 6. Men hvorledes forholder det sig nu med Statteemnen? Kjøbenhavns Skatteindtægt var ved den sidste Statteansættelse 22 Millioner, Landets Skatteindtægt 79 Millioner; altsaa Skatteindtægten forholder sig som 1 til 4, man ser saaledes, at Kjøbenhavns Kommune ingenlunde er